

ELŐFIZETÉS:
 Egész évre . . . 6 ft.
 Fél évre . . . . 3 ft.
 Negyed évre . . 1 ft. 50 kr.
 A lap szellemi részét illető
 küldemények a szerkesztő-
 nek, anyagiak a laptulaj-
 donosnak küldendők.

BÁCSKA.

MEGYEI KÖZÉRDEKŰ POLITIKAI KÖZLÖNY.

HIRDETÉSI DIJ:
 egy 1 hasábos petit sor 10 kr.,
 többszöri hirdetésnél olcsóbb.
 Nyiltér sora 25 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésnél
 30 kr.
 A hirdetések Bittermann
 Nándor könyv- és könyvomlá-
 jában és a szerkesztőnél fogad-
 tatnak el.
 Kéziratok nem küldetnek vissza.

Egyes szám ára 10 kr.

Megjelen minden kedden és pénteken.

Egyes szám ára 10 kr.

Népzeneink.

— A Sport-egyletek figyelmébe. —

Nemcsak a költő „Vén cimbalmosa”, hanem minden hegedűs és általában minden muzikus joggal fölpanaszolhatja napjainkban, hogy: „Nem úgy van már, mint volt régen!”

Nem bizony!

A hatvanas évekbeli bankóhullás korában virágzott cigány-bandáknak még élő tagjai számadatokkal is igazolhatják, hogy míg akkor a szép hegedűszo valóságos forgószél gyanánt sodorta ki az ütösöket s tizeseket a tárcából: addig ma a gyűjtő tényér szalvétája alá csalogatónak kölcsönzött egy forintoston kívül csak hatosok és „vasak” hullanak a tizenkét részre osztandó közkasszába.

Mint mindenben, úgy a mulatságon is megérzik, hogy nehéz időket élünk. Az emberek még az öröm mámorában is józanabbak, számítottabbak már, semhogy a másra kellő pénzt vakon szórják oda a primásnak. Felébe szakított ötvenest nem ragasztanak mostanában az izzadó cigány homlokára, sem nem isznak vele, egy-egy jó bús nótá jutalmául, testvérpoharat.

Ezek az idők elmúltak és nyilván örökre elmúltak.

Ugyan magában véve csak örülni lehet azon, ha a mértéktelenül könnyelmű pénzfeesérlés helyét józanabb takarékoság váltotta föl; de e részben a reakció, a visszahatás immár oly erős, hogy a régi híres népzene-bandák — hazánkban egyik világhírű különlegessége — kezdenek megfogyni; a régi hírneves primások letűnnek a szemhatárról s helyükbe méltó utódok nem igen nevelkednek, mert nincs kilátásuk a megélhetésre.

És a mily öröndetes a takarékoságnak rohamos térfoglalása, éppen olyan sajnos másrészt, hogy a kedélynemesítő népzene ma, mikor minden más téren fejlődünk és haladunk, a végelcsenevzésnek van kiszolgáltatva.

Mert ahelyett, hogy a cigányok az ő bámulatos emlékező és halló tehetségüket a hanggyűjteményben való előrehaladással a művészi kívánalmakhoz emelni iparkodnának: lassankint kénytelenek a nappali órákat horgászásra, ócska ruhákkal való házalásra steff. fordítani, hogy magukat s családjukat eltarthassák. Arra, hogy kezdő gyermekek mellett zenelekedést adni képesítsenek magukat, jóformán példát se látunk. Kezdenek elzülleni, se haladásra, se külsőre, se illedelemre nem sokat adni; mert a szegénység a szeméremnek s tisztességnek leggyilkosabb ölé mérge.

Ily viszonyok között tenni kellene valamit, hogy az a nemzeti különlegesség, melyet a hegedűs cigányokban bírnak s melyet apáink nagy (nem mindenkor helyeseltető) áldozatokkal, századok óta nemzedékről nemzedékre áthagyományoztak, részestüljön legalább akkora közfigyelemben, aminőt a kedély nemesítése szempontjából megérdemel.

Korunkra, mely némely téren a túlságig viszi a humanitást, szegény árnyékát vetné az a gondatlanság, mely a társadalomnak élénkítésére ősidők óta rabszolgaként rendelt magyar négerket nem váltaná meg akkor, midőn az afrikai néger felszabadításával történik, a rabokat, sőt az állatvédő egyesületek utján az oktanal állapotokat is oltalmába veszi s társulati uton pártfogolja.

A társas élet kellemeisége, a művelt együttlét kívánalmái, a munka után baráti körben töltendő órák mulatságos volta, a bálók és táncmulatságok sikere követeli, hogy, ha minden sülyedő munkakörre kiárad emberszeretetünk melege, kisüt a részvét napja: ne feledkezzünk meg ama szegény páriákról sem, akik legtöbbször éhes gyomorral, koplalva és fázva is mosolyognak és lelkesednek, csakhogy minket sírva vigadni, vagy nekihevílt érzelmeinkben kísérni lássanak.

A helyzet javításnak mindenesetre mindkét helyről, a közönségtől s a muzikusoktól egyszerre kell megindulnia. És hogy e részben gyors eredmény legyen elérhető, talán legjobb lenne,

ha a cigány-bandákat — persze csak az érdeme-
 sebbeket — egy-egy társas kör fogadná ke-
 gyenceitül.

Zomborban például, de általában mindenütt, legjobban megilletné az első lépés a szépen fejlődő Sport-egyletet, mely azonkívül, hogy ezáltal közhasznú tere terelné tevékenységét, amugy is együtt magában foglalja az „arany ifjuságot”, akinek pedig legjobban áll a kedélyélet eleven-
 ségért sorompóba szállani. Kétségtelen, hogy zenepártoló tagokat könnyű szerrel, fülös számban szerezhette; valamint az is bizonyos, hogy a szegény elhagyatott bandák bármelyike is boldognak érezné magát, ha ily uton üdvös protektorátus alá kerülhetne.

A begyűlt pénzt nem lenne aztán helyes a bandának kezébe adni; hanem lehetne azt több önképzésben, darabok beszerzésében, tökéletesebb hangszerek vételében, esetleg ruházkodásra adandó kölcsönben vagy ajándékban részesíteni; úgy, hogy a banda értelmi nivója, szakszerű értéke emelkedvén, szerzési képessége, társadalmi tisztességérte, tagjainak szorgalma és zenei haladása biztosítható.

Visszont e támogatás által az életre nem való u. n. kőbandák, a következetes mellőztetés folytán szétbomlanának s tagjaik más, hasznosabb kenyérforrás után néznének. Ezáltal a jobb zenészek keresete magától szaporodnék, híruk után keresettebbek lennének. Szóval a cigányok jobb egzisztenciához, a közönség kellemesebb zenéhez jutna.

Most, midőn a fontosabb társadalmi mozgalmak ugyis szünetelnek, midőn még a farsangig elég idő van a bemutatható eredmények kivására, ajánljuk ezen eszmét a Zombori Sportegylet tevékeny fiatal urainak figyelmébe. Fáradozásukért úgy a barna atyafiak, mint a nagy közönség részéről, egyforma hálára s támogatásra számíthatnak.

Az ivóvíz kérdése Bácskában.

(Vége.)

V.

Van-e mód jó ivóvízhez jutni?

Felmerül azon kérdés, mikép segítsenek magukon a bácskaiak azon a bajon, melyben vannak és a melynek részben ők is okozói, részben pedig őseiktől örökölték?

Szerencsére Bácskában még található jó ivóvizet. A mezei kutakban nagyobbára jó víz van. Sok ily kút mindjárt a helység végén van. Az ilyen mezei kutakat tisztán kell tartani, a miért legelőször is szükséges, hogy a mint kell, kiépíttessenek és beföldessenek. Ha feltételek alatt állanak és úgy bannak ezen kutakkal, mint a hogy kell, úgy bennök a víz még jobb és tisztább lesz, mint most.

A falukban bent levő, de különösen a városokban levő mostani sekély kutaink vizét nem kell inni, mert az csaknem valamennyiben rossz és elég szomorú, de tény, hogy nincs semmi mód azt azonnal megjavítani. Idővel ezen a bajon is segíteni kell, különösen pedig tekintettel az utódokra, kikről gondoskodni mindenkinek szent kötelessége.

Idé tartozik először is a talaj megvédése, hogy ne jusson bele továbbá is a tisztátalanság. Minden házban építendő célszerű árnyékszek, melyből a hulladékot a szántóföldekre lehet kihordani, a hol van azoknak a rendeltetési helyök. Ezáltal két célt értünk el, megvédjük a talaj tisztaságát, melyen a házunk áll és szántóföldünk termékenységét növelni fogjuk. A mi körülményeinkhez képest, árnyékszekeknél legmegfelelőbb rendszernek a csöbör rendszer látszik, habár ennél sokkal tökéletesebb rendszerek is vannak, mint pl. Lirum rendszere, hol légnymás segítségével távolítottak el a hulladékok és a mely az egészségtan minden követelményeinek megfelelő és megengedi mind a hulladékoknak a gazdaságban való felhasználását. Ép úgy vigyázni fogunk, hogy más tisztátalanság se jusson a földbe és a hol csak lehet, ez okból a helységeken a csatornázást kell alkalmazni.

Mellesleg felhozzuk, hogy az emberi hulladék a legjobb trágya, ami csak létezik. Különösen jó eme trágya a kerteknek. Minden zöldség, gyümölcs, földi eper és a virágok is igen szépen hajtanak ennek a befolyása alatt. De hogy mégis mindamellett az emberi hulladék nem igen használható az említett célra, oka ennek a nagy bűz. De ezen könnyen lehet segíteni, ha a hulladékot hamuval keverjük, vagy ha nincs kellő mennyiségű hamu, fűrészpórral. Ezáltal azon trágya tulajdonsága is nagyban megjavul. A gyümölcs annyira hajt, hogy már jobban nem is lehet, ha ezen trágya közelében ásatik el és vízzel öntöztetik.*

*) Der Praktische Landwirth 1886. Nr. 51. P. 802.

Legalkalmasabb volna, ha a helységek területén belül lehetne jó vizű kutakat található. Az sem lehetetlen és hihető is, hogy jó vizet kaphatnánk, ha mély kutakat ásunk, egészen le az első áthatlan rétegig. A hol ezt eszközölték — több ily helység van pl. a Bánáiban — a cél eléretett és mindenesetre érdemes, hogy az Bácskában is megkísértsék, különösen a városokban, melyeknél a mezei kutak igen messze esnek. A körülményekhez képest sok volna elérhető magukkal a Northon-féle kutakkal is, ha kísérletileg megtudatik, hogy a talaj erre alkalmas. Ez aránylag sem nem nehéz, sem nem költséges.

Ujabb időben nagyobb községek műveltebb polgárai közt azon vélemény foglalt tért, hogy az oly vidékeken, melyek ivóvíz tekintetében oly rosszul állanak, mint a Bácska, egyedüli mentő körülményül az artézi kutak szolgáljanak és pedig a valódi artézi kutak, melyeknek vize egész a felszínig maga felszökik. Valóban Magyarországon már több helyen vannak ily artézi kutak. Hódmezővásárhelyen például két artézi kút létezik, melyek közül az egyiket saját költségén egy egyszerű hódmezővásárhelyi földműves készítette. Ő polgártársainak javáért e célra 32,000 frtot áldozott fel, a mi által ezen egyszerű ember, mindenesetre szívének ritka nemes voltát bizonyította be. Eme kút 252.6 méter mély.

Mindenesetre dicsérendő dolog, midőn oly nagy áldozatkészség mutatkozik a közös jó eléréseért, de azért mégis megjegyezhetjük, hogy az artézi kutakba való túlságos bizalom nincs igazolva. Erre nemcsak, hogy a szabadkai eset kell hogy figyelmessé tegyen, hol nagy áldozatok árán (az állam) 400 méternél mélyebbre furtak a földbe és nem érték el azt, amit és a hogyan kívántak, hanem Magyarországon az eddig furt artézi kutak között egynek a vize sem kifogástalan. Túlságos meleg és kényszerű, mi azt bizonyítja, hogy a mélyben fekvő rétegekben növényi maradványok vannak sulphatokkal érintkezésben, mint azt el is hihetjük annak alapján, mit a magyar alföld keletkezéséről a geológiából tudunk.

Zomborban is furtak jelenleg egy artézi kutat, a nagy piac közepén, éppen a városháza előtt. A furtat megkezdették 1887. évi április hó 23-án és mostanig 334 méter mélységig jutottak, nem eredménytelenül, mert Zombor városának most tényleg van egy artézi forrása. Sajnos azonban, hogy ezen forrás nem ad ivóvizet, hanem egy melegforrást, gyógyforrást, mely mindenesetre némely betegnek áldásos lehet, de Zombor város ivóvíz szükségletén éppenséggel semmit sem segíthet.

A zombori artézi forrás vize általam 1887. évi december hó 12-én előzetes vegyelemzés alá vétetett. A kút mélysége akkoron 284 méter volt. A vízben csak chloridok és karbonatok (Natrium és Kalium) találtak és pedig 1 liter vízben 262.7 milligramm chlor. Az összes párlási maradék 1 literben tett 1070 milligrammot. A vízben nincs szabad szén-sav, a kén-savnak, méznek és magnesiumnak nyoma sincs. A méznek a teljes hiánya azt mint ivóvizet egészen kizárja, mert az ivóvíznek, eltekintve más feltételektől, legalább 150 milligramm szén-savas mézre van szüksége literenként.

F. é. május hó 1-én ezen vizet ismételt futólagos vizsgálat alá vetem. Az ivóvíz legjellemzőbb alkotórészei közül ugyanannak hiányát állapítottam meg. A zombori melegforrás hőmérséklete e napon 20.6° C. volt.

És mégis Zomborban az artézi kútnak tovább való furtását egész 400 méter mélységig a városi közigyűlés elhatározta, még pedig a vezető mérnök tanácsa ellenére, a melyhez én is csatlakozom teljes meggyőződéssel. Sajnos, de ezen lyukból ivóvizet várni már nem lehet!

Szerény véleményem az, hogy kisebb költséggel és biztosabban juthatnánk célhoz, mely kutak ásása által, melyek vízvezetékekkel is összeköthetők lennének. Kecskemét városa például ily módon jutott aránylag jó ivóvízhez.

Épp nem régebben jött vissza mélyen tisztelt munkatársam, a víz vizsgálatában, dr. Wohlrath József ur, cs. kir. ezredorvos a 23. gyalogezredben, egy, az alföldön tett hosszabb utról, a hol ezen furdatlan kutató, hivatalos elfoglaltságán kívül időt vett magának, az általa beutazott helységek ivóvizét néhány legjellemzőbb alkotórészre nézve, jelesen chlorra, megvizsgálta. Nem kevesebb, mint 127 ily meghatározás történt 2 hónap lefolyása alatt, Nagy-Körösön, Ceglédén, Duna-Vecsen, Szabadszálláson, Kis-Körösön, Kalocsán, Halason és Fel-egyházán. Ezen helyek némelyikén a közönséges kutak mellett mély kutak is vannak. Ez utóbbiak mindentitt aránylag jó ivóvizet adnak, bizonyval nagy áldás a fenálló körülmények között és még hozzá csekély kiadással elérve!

Akár ezen, akár azon a módon, de mindenesetre hozzá kell látni, hogy jó ivóvizet jussunk, mely legjobban megóv bennünket a járványtól és ami egyike a legelső feltételeknek az egészség fentartására nemcsak nálunk embereknél, hanem a mi házi állatainknál is, mi által a víz kérdése nagy gazdasági értékkel bír. A hol a társadalom belátással bír, ott már nem lehet ezen kérdést a napirendről levenni, mert „aqua est optimum reum”, a mint már Pindarus mondotta.

Petrovits Döme.

Hírek

Személyi hir. Schmausz Endre, Bács-Bodrogh vármegye alispánja, a tegnapi nappal megkezdte szabadságidejét s Sziliasra utazott.

Királyi kegy. Dr. Csajághy István, a vármegye szülötte, buzási nyugdíjas fűrdőorvos, az e téren hosszú évek során át szerzett érdemei elismerésül, legfelsőbb helyről a királyi tanácsosi címet díjmentesen nyerte el.

Kinevezés. Ofelése 6-morovici dr. Heinrich Lajos polgári orvost a m. kir. honvédorvosi tisztikar szab. állományában II. oszt. ezredorvossá kinevezte.

Kinevezés. Kállay Albert, Szabadka város főispánja, az ottani belterület kertületi orvosává dr. Páncél Ottó és kir. ezredorvost nevezte ki.

Kinevezés. A zombori kir. törvényszék elnöke Vicsék András ügyvédjelöltet a vezetése alatti kir. törvényszékhez díjaz joggyakornokká nevezte ki.

Városi közgyűlés. Zombor sz. kir. város törvényhatósági bizottsága 1888. évi július hó 31-én délutáni 10 órakor a városháza nagytermében rendkívüli közgyűlést tart. Tárgyak: Belsőügyi miniszteri rendelet a felállítandó középkereskedelmi iskola tárgyában. Valter Nándor rendőrfőkapitány kérvénye 4 heti szabadságidő megadására iránt. Kelt Zomborban, 1888. évi július hó 30-án. Dr. Csillás Benő, polgármester.

Közép kereskedelmi iskola. A Zomborban felállítandó közép kereskedelmi iskola szabályrendelete a belügyminiszteriumtól leérkezett s kevés eltéréssel általánosságban el lett fogadva. Lényeges változás csak az, hogy az előkészítő osztály, miután azzal szemfele középkereskedelmi iskola sem bír, nem engedélyeztetett. E szerint ez évi szeptember hó 1-én ezen intézetnek csak I-ső osztálya nyílik meg. Az I-ső osztályba oly tanulók vétetnek fel, kik közép vagy polgári iskola 4 osztályát sikerrel végezték el, vagy kik 14 évesek s az említett iskolák ezen osztályaiban tanítatni szokott tantárgyakból felvételi vizsgálatot állanak ki. Különböző ezen iskolára vonatkozó minden intézkedésről a közönséget idejében értesítendjük.

Az 1888-iki pécsi általános mű-, ipar-, termény- és állatkiállítás programja: Augusztus 11-én d. e. 10 órakor ünnepélyes megnyitás. — Augusztus 14-én a bíráló bizottság (jury) működésének megkezdése. — Augusztus 14, 15, 16-án nyári gyümölcs- és konyhakertészeti kiállítás. — Augusztus 15-én phylloxera ügyi congressus. — Augusztus 19, 20, 21-én szarvasmarha- és juhkiállítás. — Augusztus 22, 23, 24-én baromfi- és kutyakiállítás. — Augusztus 24, 25, 26-án sertéskiállítás és gazdasági gép-próba. — Augusztus 26, 27, 28-án lókiállítás. — Augusztus 28-án méhészeti vándortalálás. — Szeptember 1, 2, 3-án őszi gyümölcskiállítás és gyümölcsészeti vándortalálás. — Szeptember 2-án d. u. 5 órakor a jury ítéleteinek kihirdetése. — Szeptember 9-én d. u. 5 órakor a kiállítás bezárása. Csoport-beosztása: I. Mezőgazdaság. II. Kertészet, szőlőszet. III. Élő állatok. IV. Állati termények. V. Erdészet. VI. Bányászat és kohászat. VII. Vegyészeti ipar. VIII. Élelmi szerek mint iparicikkek. IX. Bor és egyéb szeszes italok. X. Agyag és üvegyipar. XI. Vas- és fémipar. XII. Faipar. XIII. Bőripar. XIV. Papíripar. XV. Fonó- és szövőipar. XVI. Ruházati ipar. XVII. Butoripar és decoratív lakberendezés. XVIII. Disznóipar és apró-árak. XIX. Sokszorosító műiparok. XX. Hangszerek. XXI. Építési ipar. XXII. Gépipar- és közlekedési eszközök. XXIII. Háziipar. XXIV. Közoktatás. XXV. Tanonc munkakiállítás. XXVI. Művészeti és régészeti tárgyak. XXVII. Az országos képzőművészeti társaság vándorkiállításai.

Eljegyzés. Szalay József, Parabutyi községének nem régebben megválasztott reményteljes jegyzője, eljegyezte Zsigory Alexandrine k. a.-t, dr. Hadzsy János jeles és hírneves topolyai közs. orvos kedves és szelleműs unokahugát.

Hirdetmény. A zombori adófelosztási bizottság f. évi július hó 20-án 2. szám alatt kelt átirata szerint, f. évi július hó 30-tól kezdve, vasár- és ünnepnapok kivételével, d. e. 8 óratól 12 óráig Zomborban a megyei székházban a II. emeleten tárgyalás alá veszi a III. oszt. kereseti adó és az 1888. évre megállapított nyilvános számadásra kötelezett egyletek és vállalatok adója ellen benyújtott másodfokú felebezések elbírálását. Mirel a város adózó közönsége tudomás végett értesítetik. Zomborban, 1888. július hó 25-én. Thurszky Jenő, adóügyi tanácsnok.

Julialis. A megyei árvászeki tisztviselők folyó hó 28-án sikerült nyári mulatságot rendeztek a Ferencsatornán, a vasúti hid alatt. A kedélyesség és változatosabb dolgában ritka jó mulatságról, bővebbet lapunk jövő számában.

Tolvaj a hajón. Urs Simon, újvidéki kávéház-tulajdonos, azzal a panasszal jelentkezett a fővárosi rendőrségnek, hogy folyó hó 26-án éjjel egy dunai gőzösön Érd és Budapest között valaki a feje alatt levő táskát kihuzta, azt felvágta és a benne levő tárcát 25 ft tartalommal és mintegy 500 ft értékű váltóval ellopta. A rendőrség nyomozza az ismeretlen tettest.

Öngyilkosság. Szabadkán Suics Albert 63 éves aggyastán búskomorságból folyó hó 25-én a mestergerendára akasztotta föl magát.

Ártézi kut. Az ártézi kut várva-várt csöveit a vállalkozó mérnök tegnap lekeltde és a tovább furatásokat nyomban meg is kezdette.

Névmagyarosítás. Bricker Jakab kis-kéri lakos vezetéknévét „Jáki“-ra magyarosította.

Hirdetmény. Zombor szab. kir. város tanácsa részéről ezennel közhírre tétetik, hogy a folyó évre érvényesített III-ad osztályú kereseti adókiivetési I-ső pótlajstrom, valamint a folyó évből visszabátólag 1884/6 és 1887. évre kivetett III-ad osztályú kereseti adókiivetési I-ső pótlajstrom az 1883. évi XLIV. t. c. 16. §-a értelmében folyó évi július hó 30-tól bezárólag f. évi augusztus hó 8-ig a városi adóhivatal helyiségében a hivatalos órák alatt közszemlére fog kitétetni. Egyben figyelmeztetnek az adózók, hogy a kivetés elleni petámi felszólalásait, és pedig: a) azon adózók, a kik ezen adónemmel már a múlt évben megrova voltak a lajstrom kitételének napját; b) azon adózók, kik ezen adónemmel a folyó évben első ízben rovatnak meg, adóztatásuknak az adókönyvecskébe történt bejegyzését követ 15 nap alatt a városi tanácshoz címzve írásban beadhatják. Kelt Zomborban, 1888. évi július 28-án. Thurszky Jenő s. k., adóügyi tanácsnok.

Halálozás. Baján dr. Epstein Dávid orvos folyó hó 26-án 64 éves korában elhunyt.

Tűz. Pénteken éjjel 10 órakor Bánát külvárosban Varga György istállójában tűz ütött ki, mely csakhamar a lakóházra is elterjedt s azt lángokba borította. A házak közelsége folytán, a tűz egy-pár perc alatt átcsapott a szomszédra is s így történt, hogy mire a tűzoltók megérkeztek, már három ház teteje lángban állott. A tűzoltók a legnagyobb erőfeszítéssel működtek a tűz lokalizálásán, ami sikerült is. A tűz keletkezésének oka ismeretlen.

Hymen. Baján Pollák Adolf gyáros kedves leányát, Regina kisasszonyt, eljegyezte Wortmann Adolf illoki lakó.

Uj lap. Zentán „Heti lap“ címmel Schwarz Sándor lapot indított meg. A lap megjelenik minden vasárnap. Előfizetési ára egész évre 2 ft.

A zombori középkereskedelmi iskola f. évi szeptember hó 1-én megnyílik. Ezen iskolához szükséges egy nagyobb, két közép nagyságu s egy kisebb szoba. Mindazok, kik e helyiségeket a fent jelzett célra bérbe adni hajlandók, felhivatnak, hogy ajánlataikat Makszimovits Szilárd városi tanácsos úrnál, a délelőtti hivatalos órákban, a legrovidebb idő alatt betérjesszék.

Himen. Bresztováról írják: Folyó hó 17-én szép menyegző volt községünkben. Ugyanis e napon délből 12 órakor Purman Alajos egyházközségi pénztárnok Zomborból, esküdtött örök hűséget a kedves és művelt Stumpfögger Emma kisasszonynak, özv. Stumpfögger Mártonné leányának. A násznagyit tisztet a menyasszony részéről ennek sógora, Rittner György r. k. kántor-tanító Cservenkáról, a vőlegény részéről Jauch Ferenc zombori köztisztviselő álló tanító viselték.

Harkányon a fürdő vendégek száma 1361, az átutazó vendégek száma pedig mai napig 2804 személy.

Hangverseny. A katymári ifjuság folyó évi augusztus hó 4-én a vendéglő nagytermében tancmuntal-sággal egybekötött hangversenyt rendez, melynek tiszta jóvedelme a „Bácskai Jó Szív“ pénztárába fog beküldetni. A hangverseny sorrendje a következő: 1. Prolog, írta Allaga Géza, előadja a szerző. 2. „Esti ima“ Krencertől, éneklő a dalkör. 3. „Koldus ének“ Arany János-tól, szavalja Klein Béla. 4. Magyar népdalok, cimbalmon előadja Lallósevit János. 5. „Hajón“, írta Kiss József, zenéjét szerette Wachtel Aurel, éneklő a dalkör. 6. „Szomjas ember tündőse“ Petőfi S.-tól, szavalja Kukity Mihály. 7. „Induló“ Kükentől, éneklő a dalkör.

Teljes ellátást kap a jövő tanévben, néhány 10—14 éves vidéki, valamelyik újvidéki középiskolába járó tanuló, szerény feltételek mellett házamban, mely a helybeli tanintézetekhez közel van. A tanulók számára zongora áll rendelkezésre, melyen a zongorálásban magukat gyakorolhatják, továbbá a fiúknak alkalom lesz házamban a német nyelv elsajátítására. Újvidéken, 1888. évi július 25-én. Resch Miklós, alsó foku ipar- s kereskedelmi iskolai tanító.

Halálozás. Bikityről írják: Július hó 26-án temették el nagy részvétellel Hervanék Ignác bikityi kántortanítót. A kerület összes tanítói megjelentek a temetésére, mert az elhunyt szakképzettsége és szívósága végett a tanítói körökben nagy tiszteletnek örvendett. Bikity lakossága, dacára a szorgos munkáidőnek tömegesen jelent meg. Benne egy lelkes tanítót és emberbarátot siratunk. Családja a következő gyászjelentést adta ki: Hervanék Ignác, bikityi kántortanító, a jó férj, és pártatlan apa, július hó 24-én esti 9 órakor életének 46-ik, boldog házasságának 21-ik évében, hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Az istenben boldogultnak hült földi maradványai e hó 26-án d. e. 11 órakor fognak az örök nyugalomnak átadni. Lelke üdvéért az engesztelő szent mise-áldozat ugyancsak e hó 26-án d. e. 10 órakor fog a helybeli templomban a Mindenhatónak bemutatni. Bikity, 1888. évi július hó hó 24-én. Béke lengjen porai felett! Özv. Hervanék Ignácné szül. Scheiffert Jozefin, mint neje. Hervanék Ödön, Hervanék Gyula, Hervanék Vilma, Hervanék Gusztó, mint gyermekek.

Felülfizetések. Bács-Almásan az árvizkárosultak javára rendezett műkedvelő előadáson a nemes cél tekintetéből következő felülfizetések történtek: Siskovich Tamás 5 ft, Ghiczey Albert es. kir. hadnagy 5 ft, Rosenbergs Adolf 2 ft, Bakai Dezső 1 ft, Német Antal 1 ft, Mayer Rezső 1 ft, ifj. Pinkovics János 1 ft, Lichtneckert János 1 ft, Szalay Frigyes 1 ft, Kamarás Imre 1 ft, összesen 20 ft. Fogadják a szives adakozók ez uton is a rendezőség köszönetét.

Tanfolyam vasúti tisztviselők számára. A közlekedési miniszter intézkedett, hogy az összes hazai vasúti vállalatok hozzájárulása mellett Budapesten létesített vasúti tisztképző-tanfolyam, melynek célja és feladata azon egyének elméleti kiképzése, kik a vasúti vállalatoknál a forgalmi, kereskedelmi és távirati szolgálatban mint hivatalnokok alkalmazást kívánnak nyerni, a folyó évi szeptember hó 3-án megkezdődjék a második tanév. E tanfolyamon a következő kötelező tantárgyak fognak előadni, u. m.: 1. vasúti technologia, 2. távirati szolgálat, 3. forgalmi szolgálat, 4. kereskedelmi szolgálat, 5. vasúti földrajz, 6. a vasutügy története, 7. vasúti jog- és törvényisme, különös tekintettel a hazai alkotmány és közigazgatás szervezetére, 8. kereskedelmi számtan és vasúti könyvvitelan, 9. vasúti áru- és anyagisme, 10. német nyelv. Nem kötelező tárgyat fog előadni a francia nyelv. A tanterv szerint az előadások hetenként összesen 30 órára terjednek, s délutáni 3 órától esti 8 óráig tartanak.

A tanítók szellemi nivója.

Nemrég a „Bácskai“-ban Mandics Mihálynak a bajai tanítói gyűlésen felolvasott dolgozatára vonatkozólag ezen sorokat találtam: „A tanítók szellemi nivójának emeléséről is beszélt az ig. t. értekező ur. Ezt igen helyesen tevő. És hogy mily lelkesedéssel történik ez, erre nézve az egyesületi könyvtárnok ur teljes készséggel rendelkezésére bocsátotta volna értekező urnak a statisztikai adatokat a könyvtár kiaknázásáról. E számok hangosan beszélnek.“

Először is a tanítók szellemi nivójának megítélésére nem fogadtam el a tanítói könyvtár kiaknázásáról szóló adatokat. És pedig külső okokból. A központ az egyes községektől 3, sőt 5 órányi távolságra esik, úgy, hogy legjobb akarattal is lehetetlenség a könyvtárt igénybe venni. Hogy a tanító 2—3 ft kocsibért fizessen csak azért, hogy könyveket vegyen ki és ugyanannyit, midőn azokat visszaszállítja, ez túlságos követelés lenne. Alkalmilag onnan hozatni igen nehéz dolog. Kellene

azon segíteni és lehetővé tenni, miszerint a tanítóknak alkalom adassék a könyvtár jobb kiaknázására. A távolság ugyanis megrövidítendő. Az illető tanító-egylet vidékét és a könyvtárt három részre kell elosztani és három könyvtármokot alkalmazni. Bizonyos évek elteltével azon könyveket, melyek az első kertületben voltak, a második kertületbe transzferálni és viszont. Fáradságos ugyan a dolog, de szükséges. Ha akarjuk a célt, a körülményektől sem szabad visszariadnunk. De térjünk vissza a tárgyhoz.

Feltéve, hogy minden tanítónak bőven nyílik alkalma a könyvtárt kiaknázni és nem teszi, még ezen tényből sem lehet a tanító szellemi nivójának megítéléséhez kedvezőtlen következtetéseket vonni. Vannak ugyanis testületek, mint például az országgyűlési képviselők, akiknek sok ezer kötetből álló értékes és tudományos könyvtár áll rendelkezésükre. Kinek jut eszébe az országgyűlési képviselők szellemi nivóját kétségbe vonni, csak azért, mert a törvényhozók mindegyike nem aknázza ki folyton a könyvtár szellemi kincsét? Személyesen ismerem sok jól fizetett városi, vasúti, községi, megyei, állami és magánhivatalnokot, akiknek legkisebb magánkönyvtáruk nincs — tisztelet a kivételeknek — és eddig nem vonta senki nyilvánosan kétségbe a hivatalnoki kar intelligenciáját, ahogy nem is vonhatja, miután túlnyomó része valóban tudományos műveltséggel bír. De nem ismerem legszegényebb tanítót sem, akinek kis könyvtára ne lenne, amelyet sokoldalú érdekből álló hivatalosa teljesítésében segédeszközü felhasználna, de nem ritka eset a tanítók közt, akik sok száz frtot könyvtárakra költöttek. Ebből is látszik, hogy a tanítók többsége a mostoha anyagi és erkölcsi körülmények dacára, az önképzést melegen szívén hordja és egész erejével azon van, hogy általános műveltséggel és fontos hivatásához szükséges theoretikus és praktikus ismeretekkel bírjon. Ez tény, hogy szeretett megyénk tanítóinak többsége az általános és szakjához tartozó ismeretek birtokában van és azokat gyarapítja. „Egész általánosságban e tárgyról senki sem szólhat.“ De nem ott van a hiba. A tanító folytonos önképzésének dacára sem bír érvényre jutni. A „Népiskolai Tanügy“-ben 1886-ik évfolyam 45. számában egy kiváló író erre nézve következőket írja: „A tanítás terén, az egész kűzd a megélhetés föltételeivel, kűzd a társadalmi felszárgekkal, mert a tehetséggel párosult akarat ezek dacára is ki akarja vinni az őt megillető helyet. Amde munkája törekvése sehohsem jut érvényre, még az iskola szűk falai között sem. Így az erőselekkü is szárnyaszegetten hull alá. Még néhány kintteljes vergődés, azután megalkuszik sorsával és lesz belőle napszámos. Se több, se kevesebb. Dolgozik a mindennapi kenyérért. Ez már szerencsétlenség rá nézve és a társadalom, az állam, az egyház és a családra is. Más részök, akiknél a nemes törekvés hűséggyé fajult, kűzd tovább és miután érvényt nem szerezhet semmi módon, legyőzhetlen hűsága tévutra vezeti munkássága ösztönét, szórja a piszkot és a gyűlölség magvait tele marékka. Nem mondom, hogy nincsenek közöttük makacs kötekedők, igen vannak és ezek elítélendők. De az esoda, hogy több nincs. Azt mondják: lázadó vagy, pedig dehoggy, csak nekivadult, mint a véresre sarkantyúzott paripa. Úznek, hajtának százféle rendelettel, javaslattal, rendutasítással stb. „Mindent látnak benned, csak azt nem, hogy te is ember vagy, nemes lélekkel és gyarló foglyatkozásokkal.“ Majd ismét: „műveletlen vagy, nem tudsz semmit. Pedig dehoggy, csak elismerni nem akarják, hogy érsz valamit, mert ezt elismerve, egyenjogusítanak.“ Elhez nem kell kommentár.

De továbbá a rendszer is a hibás. Minden pályánál a szakműveltségben kimagasló egyéneknek az ut nyitva áll a magasabb és tiszteltebb állásra jutni, csak a tanítói karnál ez idő szerint zárva van. És a társadalom fájdalom! nem tudomány és benső érték szerint osztja a tiszteletét, hanem rang szerint. Onnan származik a társadalomban elharapódzó rangkórás! És miután a tanító tudja, hogy a jelen rendszer szerint, ha a világ összes tudományok kincseivel is bírna, még sem képes magasabb állásához felemelkedni és nem képes sem magának, sem családjának tiszteltebb és jövedelmezőbb állást ki-vinni és ennek dacára sem lankad szorgalma és buzgó-sága, ez képezi a tanítók szellemi nagyságát, melyet méltányolni csakis minden előítéletől ment magasztos gondolkozású emberek tudnak.

Hogy ellenkezőképpen ezen tudat sok tanítóra leverőleg hat és az önképzést elhanyagolja, csakis fájlalni lehet, de pálcát törni nem szabad, mert a tanítótól e tekintetben oly önmegtartózkodás követeltek, mint senkitől mástól. Ezen a rendszeren pedig előbb utóbb segíteni kell, ha azt akarjuk, hogy a tanügyre költött sok millió forint nagyobb hasznot hajtson. Mily módon lehetne ezeken segíteni? legközelebbi értekezésemben elmondom.

Miklósi Pál.

Gazdasági levél Adáról.

Hogy az esős időjárás, mely legutóbb uralkodott, a gazdák nagy részének nem volt képes tetszését kiérdemelni, azon nem kétkedem; de ha lelki szemem elé idézem az elmúlt tavaszi kánikulaszertű időjárást és figyelembe veszem azt, hogy közel 3 hónapig sinlődött minden a szárazságtól, el kell ismerni azt, hogy a hordást és cséplést akadályozó eső igen sok és jó szolgálatot is tett a gazdáknak.

Ne higgye azonban a nyájas olvasó, hogy én talán már készen voltam a hordással akkor, mikor az a felhőszakadásszerű kisebb-nagyobb eső ellátogatott s áztatta be a hanyag gazda kazleit, oh nem, én is abban hagtam a hordást nem egyszer s csaknem mindig készenlétben volt a takaróponyra, hogy a leszakadó eső az asztagban kárt ne tegyen. — Miért örülök hát mégis az esőnek?

Örülök mindennekfelett és első sorban azért, mert a lucerna harmadik kaszálasa igen szép eredményt adott s a csalamádé vetés is hatalmas fejlődésnek indult; a kapás növények legfőbbike — már a mi vidékünkön — a tengeri, továbbá a répa (ez sajnos, nagyon is mellékes szerepre van kárhóztatva az itteni gazdák előtt) oly szépen állanak, hogy a gazda véres reményeket e két terményéhez jogosan fűzhet; de örülök azért is, mert a besavanyításra készített 20 öles gödör az idén megtelik csalamádéval.

A repeparlóba vetett tengeri igen szépen kikelt, a jótékony eső pedig fejlődését nagyban előmozdította; de hogy a késő őszi se szoruljunk meg a zöldségtakarmány dolgában: a buza táblán származott kereszteteket az aratókkal szép sorba rakattam, a kőzöket felszántattam,

tengerivel bevettem s a jótékony esőnek legyen felróva érdemül, hogy mire a behordásra került a dolog, már a vetés arasztos nagyságot ért el.

Ezt a tengerit fogom besavanyítani, első sorba vévén a repetarlóban termeltet, melynek október hó közepén le kell a tarlóról kerülnie, nehogy a buza vetésével megkésünk s ha ez nem lesz elég, ki fog segíteni a buzatarlóban termelt tengeri, melynek levágásával október végén vagy november közepén csak azért kell iparkodnunk, hogy az utána következő tavaszi kalászosnak őszi mély szántást lehessen adni.

Az alföld déli klímája hosszú ősze enged következtetni az idén is, tehát a tarlóönvényit alkalmazott csalamádé levágásával nem kell sietni, hanem igen idősen járunk el, ha kihagyjuk azt szépen fejlődni, hadd hánnyja ki a tengeri nemcsak a him, hanem a nővirágokat is, hogy a gödörben annál kevésbé legyen az őszenyomkodva.

Ily módon járván el, roppant mennyiségű zöldtakarmányt gyűjthetünk össze. Többet és olcsóbbat, mint ha tavaszi borsót vetnénk, melyet legutóbb ajánlott a G. Lapokban valaki. A tavaszi borsó mindenestre drágább vetőmag, mint a tengeri és miután minden tarlóönvény sikerülése rizikó, természetesen, hogy azt a mennyire lehet, mérsékeljük s azt hiszem, hogy az alföldi talaj és éghajlati viszonyok között, tekintettel arra, hogy a zabos bükköny alig sikerül még a tavaszi vetés alkalmával is, mint tarlóönvényt a csalamádé mellé nem merném állítani.

Az igaz, hogy ezt lónak nem adhatjuk, de a szarvasmarhának, ha besavanyítunk egy óriási adag csalamádét, módunkban van az ő zabos bükköny vagy lucernaszéna kompetenciájukat a lovak javára részben vagy egészben okkupálni.

A tengeri vetése sorvetőgéppel történt 24 cm. sor-távolságra, oly célból, hogy az a Mokry-féle kapákkal meg is legyen művelhető, vetőmagul alkalmazva lett holdanként 0-70 hltr.

A tarlóönvények alkalmazása mindenkor, de különösen a jelen évben indokolt, midőn a tavaszi vetésű takarmányönvények ugyaszóval alig adtak számbavehető termést. Az évelő kaszálók termése is messze elmaradt a szokott mennyiségtől, miután az ideai tavasz felettébb száraz volt.

Meg kell azonban jegyeznem, hogy a mig én a tarló kihasználásának igen nagy barátja vagyok, addig azt, hogy a tarlóönvény magtermelésre is alkalmaztassék, semmiképen nem helyeselném, mert ez következményeiben igen megfoszta magát. A takarmányönvények termelését is csak akkor tartom megengedhetőnek, ha a gazdaság okszerű vetésszorgóval kezeltetik s évről-évre egyhatod vagy betedrésze meg lesz trágyázva, eltekintve azonban ezen feltételtől, vannak hazánkban, legkivált az alföldnek egyes pontjai, hol a talaj oly gazdag termőerővel rendelkezik, hogy a tarlóönvényeket trágyázás nélkül is bátran alkalmazhatjuk, de itt sem termelvényeket, mint takarmányt, mely a másik soványabb részlet javítását van hivatva előmozdítani.

A tarlóönvények alkalmazását minden gazdának meg kell kísérteni. A trágyázott zabos bükköny után ha buza következik, vagy a repce után jövő buzavetés az alföld déli vidékén megengedi, sőt csaknem biztosítja a takarmány-tengeri kifejlődését.

Ezt pedig fel kell használni a gazdának, mert aki sok takarmányt termel, az sok marhát tarthat; a sok és jó marha után sok és jó trágya származik, ezáltal pedig a termés biztosításának és a gazda boldogulásának vetjük meg az alapját.

Szobonya Bertalan.

POLITIKA A SZERELEMBEN.

— Beszély. —

A főváros egyik kies fekvésű nyaraló helyéről, G. városkából, egy meleg nyári vasárnap estjén a fővárosba akartunk Z. barátom és én visszautazni. A kéjvonatok, melyek minden negyedórán indultak és érkeztek, zsúfolásig voltak mindig az üdülési akaró fővárosi közönséggel megtelve. Korán, már este 6 órakor indultunk el G.-ről — hova már reggel rándultunk ki — hogy kényelmesen utazhassunk vissza a fővárosba. Ilyenkor még nem igen iparkodnak a kirándulók haza felé, tehát a vonat sem volt annyira zsúfolva.

Beszálltunk egy kocsiba, melynek egyik szegletében egy elegánsan öltözött, előkelő modoru hölgy foglalt helyet. Szép szabású, fekete selyem csipke ruha feszesen simuló kerek vállaihoz s karsú derekához s folytatódott tovább lefelé, műgonddal összerendezett redőkbe. Fején fekete strucc tollakkal izlésesen díszített fekete szalmakalap volt, mely alól szép aranyzóka hajának mesteri kézre valló, gazdag fonatai látszottak ki. Homlokát az új divat szerint vágott és gondosan fodrokba tűzött fröfrou-k fődtek el részben. Szép, kerek, fehér arcát sűrű fekete fától borította. A gyönyörű, hosszú szempillákkal körülvett kék szemeknek bús tekintete, egész megjelenésének bizonyos érdekes rejtelmességet kölcsönözött.

Mindkettőnk teljes figyelmét vonta magára az érdekes ismeretlen. Fokozta érdeklődésünket hallgatag magatartása. Tiszteletet parancsoló megjelenése nem engedte, hogy alapos ok nélkül szóba bocsátkozzunk vele. Megelégedtünk azzal, hogy némán szemlélhettük a teremtés e mesteri alkotását. A mily szótlan volt ő, ugy nem beszélünk mi is csak egyetlen szót sem. Ily néma hallgatás közben értünk A. állomásra. A kíváncsi vágy ösztönözt rá, hogy itt keressek valakit, akitől az érdekes ismeretlen felől valamit megtudjak.

Kiszálltam s a kocsit mellett álló kalauzt szólítottam meg:

— Nem adhatna kérem valami felvilágosítást ama hölgyről, ki velünk egy kocsiosztályban utazik?
— Egészen ismeretlen előttem, válaszolt a kalauz.
— Hol szállt be?
— M.-nál. Női osztályt ajánlottam neki, de ő nem fogadta el. Ide helyeztem el tehát, gondoltam, találkozik majd nem sokára számára valami udvarias fiatal utazótárs — mond a kalauz alattomosan mosolygó szemhunyorgatással.

— Nem tudja, egyedül jött-e a vonathoz?
— Egészen egyedül volt, senki sem kísérte el.
— Podgyásza volt-e?
— Azzal nem szolgálhatok kérem alássan. Kezében semmit sem hozott, csak egy napernyőt.

Elhangzott az indulást jelző csepenyű, én gyorsan beszálltam s a nyájas kalauz egy sokat jelentő mosolyal csapta be utánam a kocsit ajtaját s kiált: „Mehett!”

A szép ismeretlen még mindig ott ült mozdulatlanul, szeméit mereven a szemközti levő pamlagon fekvő napernyőre szegezve. Z. barátom kíváncsian néz reám s én egy tagadó intéssel adtam tudtára, hogy nem tudtam meg felőle egy szólni semmit sem.

A vonat dübörögve haladt tovább a főváros felé; mi egy szót sem szóltunk az egész uton egymáshoz s a mély hallgatást csak az ismeretlen kebléből fakadt egy-egy mély sóhaj szakította meg. Ez még inkább felelősköztetett kíváncsiságunkat. Gondolkodtam, hogy mily türgyi alatt szólítsam meg, de nem találtam ilyet.

Már közel voltunk a fővároshoz, midőn véletlenül a karján levő arany karperec kinyílt és leesett. Oda siettem és felvettem.

— Köszönöm, szót az ismeretlen, fülbemészó, kellemesen csengő hangon. Volt benne oly valami, ami felbátorított, hogy felvegyem a beszéd fonalát.

— Bocsánatot kérek nagysád! Tiszteletet parancsoló megjelenése nem engedte, hogy eddig megszólítsam, de azt hiszem, hogy ismeretlen a fővárosban, ha tehát valamiben szolgálatára lehetünk, a legnagyobb készséggel állunk rendelkezésére.

— Köszönöm, uram, szíves ajánlatát. Igaz, hogy teljesen ismeretlen városba jövök s eddig tanúsított modoromból készséges szolgálatunknak önzetlenségét nem vonhatom kétségbe, de ügyem, mely miatt a fővárosba utazom, olyan, hogy abban, nem hiszem, hogy lehetséges volna bárkinek segítségét is igénybe vennem. Köszönöm!

A vonat fűtvetett s a fővárosi központi pályaudvarba robotott be. A szép ismeretlen kiszállt s miálatt mi a pályaudvarban volt néhány ismerősünkkel beszélgettünk, nyomatlanul eltűnt. Este kilenc óra volt. Hová mehett ilyenkor ismeretlenül, nem tudtuk.

Este 10 órakor az Andrássy-úti R. étteremben ültünk, estebédünk már elfogyasztva, nem is gondolva már érdekes ismeretlen utitársnőnkre, midőn barátom hirtelen egy kevésbé gyengéd szorítással megragad karom s az ajtóban megjelent titokzatos ismeretlen felé mutat. Csakugyan ő volt. Ugyanazon fekete csipke öltözet, ugyanazon kalap volt rajta, csak a fától volt egészen állag lebecsátva. Megállt, végig tekintett az egész termen, mintha valakit keresne, midőn bennünket észrevéve és valószínűleg felismerve, határozott lépésekkel tartott asztalunk felé. Nagy meglepetéssel felállunk s ő asztalunkhoz ért. Ámulatunkban egy szót sem szólhattunk.

— Midőn ma este — szolt hozzánk lépve az ismeretlen — a vonaton felajánlott szíves szolgálatukat visszautasítottam, nem is sejtettem meg, hogy teljesen ismeretlenül, mint egyedül álló nő, nem fogok segítség nélkül boldogulhatni. Alig léptem azonban át a pályaudvar küszöbét, midőn már is éreztem a tájékozatlanság és egyedüllét nehézségeit. Egészen egyedül állok a fővárosban, egyetlen ismerősöm vagy barátom nincsen. Legközelebbi ismerősöm önök, uraim!

— Bátoran fordulhat hozzánk, nagysád — válaszol Z. barátom, ki ámulásából előbb tért magához, mint én — ismétlem, mit barátom a vonaton mondott, minden tekintetben önzetlennél, a legkészségesebben állunk rendelkezésére.

— Ugy van — folytattam én — legyen meggyőződve nagysád, hogy az első pillanattól fogva, midőn G.-nél a kocsiba szálltunk, melyben nagysád foglalt helyet, a legtisztelősebb érdeklődéssel viseltettünk iránta s hogy szerencsének fogjuk tekinteni, ha mint régi ismerősökét, készséges szolgálatunkat igénybe fogja venni.

— Köszönöm uraim! szíveségüket igénybe veszem. Ha megengedik, asztalukhoz ülök.

Széket toltam feléje s az ismeretlen közel hozzánk, barátom és közöttem foglalt helyet.

— Nem csalódtam — folytatta aztán az ismeretlen — midőn a vonaton kijelenttem, hogy nincs okom irántuk bizalmatlankodni. Valami belső sugallat mondja nekem, hogy önök hű és önzetlen támaszaim lesznek súlyos feladatom megoldásában. Mivel fogom én nagy szíveségüket meghálálni?!

— Erről fölösleges beszélnünk — feleltem én. Ha szabad kérdeznem, mi az, miben e pillanatban szolgálatára lehetünk s ne nevezzen nagysád indiskrétnak, ha kérdem, mi hozta a fővárosba?

— Egy szerencsétlen leány imádoztját keresi itt — s szava elcsuklott, csak szép, nagy kék szemében megjelent kristály könnyecske s az elfojtott fájdalom zokogás, melyben nagy szenvedése kitört, mutatta, hogy végtelen fájdalom az, mit e gondolat benne felidézett. S midőn fátólát felemelte, hogy könyvtől nedvesült arcát megtörölje, láthatók lettek gyönyörű plasztikus vonásai a hosszú szenvedés nyomaival.

Megindított mindkettőnk e zokogás s egyikünk sem tudott még csak egy szót sem szólani. Néhány percig tartó szünet után ismét folytatta:

— Midőn megérkezésünk után a pályaudvar elhagytam, egyenesen a Lipót-utcába vezettem magamat, hol azonban azt, kit keresek, régi lakásam már nem találtam. Egy hóval elerlett költözököttem el onnan s nem tudták megmondani, hová. Annyit tudtak, hogy esténként ezen vendéglőben szokott étkezni.

— Ha szabad kérdeznem, ki az, kit keres? — kérdeztem tőle.

— Gaálfalvi K. Adorján.

Mintha a villám ütött volna közénk, ugy hatottak ránk e szavak. Z. barátom rám néz, én reá, majd a mellettünk ülő hölgyre, ki nagy meglepettségünket észre vette, de szólni egyikünk sem tudott.

— Hogyan, talán ismerik uraim Adorjánt?
— Ismerték, viszonzó Z. barátom. Igen jó barátunk volt s csakugyan minden este itt vacsoráztunk együtt.

— Nos és most?! Talán haragban vannak vele? Az lehetetlen, ő nem bánt meg senkit sem és önöket is jóllelki uraknak ismerem.

— Távoll volt tőlünk minden harag. Igen jó viszonyban voltunk egymással. Hanem Adorján a mult héten, fájdalom, öngyilkosságot követett el.

— Isten kegyelmez! sikolt fel a szerencsétlen nő és ájultan rogyott vissza székére.

Z. barátom gyorsan kocsitért és orvosért futott, mialatt én iparkodtam az önkívületi állapotban levő nőt magához téríteni.

Az orvos és kocsik csakhamar megérkeztek, azonban az én, valamint az orvos élesztgetési kísérletei eredménytelenül maradtak. Elhelyeztük a beteget a kocsiban s Z. barátom szülőinek lakására szállítottuk az ájult nőt, hol barátom a beteg elhelyezéséről gondoskodott, mialatt én Z. barátom anyjával tudattam a történeteket.

Barátom édes anyjának gondos ápolgatása és az orvos ügyes kezelése által körülbelül egy órai önkívületi állapota után a beteg magához tért. Fölnyitá nagy szeméit, melyek mereven tévelyegtek a szobában jelenlévőkön. A jószívű háziasszony föléje hajolt s gyengéden simitá meg sápadt s hideg verejtéssel fedett homlokát, kérdezve:

— Hogy érzi magát, kedves kisasszony?
A leány mereven tekintett a kérdezőre.

— Adorján! kedves Adorjánom! kiált fel, s ismét göröcsök zokogásba, majd önkívületi állapotba esett.

Az orvos komoly arca elárulta a helyzet válságos voltát.

— Kiesiny, szapora pulzus, felületlen légzés — ugymond — a legsúlyosabb következményre kell gondolnunk.

Elsiettem a táviró hivatalba, hogy a leány szülőinek, kiknek kilétét egy, a leány zsebében talált levélből tudtuk meg, sürgönyözzek. Általános ismert, előkelő állású, tekintélyes család volt.

A beteg az egész éjjel magas foku láz és rázó hideg váltakozásával, igen nyugtalanul töltötte el. Csak reggel felé látszott egy kissé nyugodtabb álomba merülni.

—

Gaálfalvi K. Adorján barátunk szintén előkelő, de elszegényedett szülőktől származott ifju volt. Azon ifjak közé tartozott, kik szorgalommal és tehetségükkel egykor előkelő, magas állás reményére vannak feljogosítva. Két évvel ezelőtt hagyta el a fővárost, hogy M. városában egy ellenzéki lap szerkesztését vegye át. Mint nagy tehetségű, heves véru fiatal ember, éles tollal kritizálta a kormány politikáját.

Igy került éles ellentétbe Köröndi B. S. szerelme tárgyának atyjával, egy ottani előkelő állású, a kormány-párthoz teljes lélekkel ragaszkodó, gazdag polgárral. Köröndi B. S. leányának az „esztelenül dühös ellenzéki újságíróval“ való viszonyáról hallani sem akart. Apa és leány között folytonos keserű harag volt s ha „kedvesét“ ki nem veri fejéből, a végső fegyvertől, a kitagadástól sem fog visszaritani.

Adorján belátta, hogy boldogtalanná teszi Ilonkáját családjával együtt, bucsút vett M. városától és négy hóval ezelőtt ismét a fővárosba jött. Csekély pénzkészletével tengődött itt ez idő alatt, keresve egy neki megfelelő állást. Pénze elfogyott és minthogy állami hivatal eddigi működésének irányá elfogadnia nem engedte, három héttel ezelőtt egy pisztolylövéssel vetett véget keserű életének, még utolsó pillanatban is szeretett Ilonkájára kedves arcképet szorítva szívéhez.

Midőn másnap reggel az üdítő álmom után némileg megerősödött ifju leány szempilláit felnyitotta, az ágy szélén szülőit látta keservesen zokogni.

— Anyám! kedves anyám! — mond a leány genge fáradt hangon.

— Gyermekek! leányom! — szolt anyja reá borbolyva. Jobban vagy-e már?

— Jól vagyok, kedves anyám! csak igen gyengének és fáradtnak érzem magamat. Hogyan kerültetek ti ide kedveseim?

— Megsürgönyözték nekünk e jó emberek, hogy bajod történt — szolt az atya elérzékenyülten — de felidjünk el mindent, csak beteg ne légy!

A gondos ápolás és a gyakorlott orvos ügyes kezelése mellett az ifju szép leányka napról-napra javult. A láz esténként kisebb volt s reggelenkint egészen elmaradt. Körülbelül tíz nap mulva egészen megszűnt s a leányka egészen jól érezte magát.

Midőn ágyából felkelt, első kívánsága az volt, hogy vezessék ki a temetőbe Istenben megboldogult Adorjánja sírjához. Az orvos még ajánlatosnak tartotta is, hogy e kérését meg ne tagadják. Kocsira ültünk mindannyian és a temetőbe hajtottunk.

Kit szülői tudta nélkül, titokban akart szép Ilonka a fővárosban viszontlátni, most szülőivel együtt mély gyászban, annak sírjára mindnyájunk forró imájától kísérve tette le örök szerelme zálogát, a babérlevelekből és fehér myrtus virágokból készült koszort.

Feles.

Naptár. Julius.

Havi és heti nap	Katolikus naptár	Protestáns naptár	Görög-orosz naptár
31 Kedd	Lojol. Ign.	Ilona	19 Makrin
1 Szer.	Vasas Péter	Vasas Péter	20 Illés próf.
2 Csüt.	Portiunkula	Gusztáv	21 Simon J.
3 Pént.	István tal.	Lydia	22 Magd. M.

Felölös szerkesztő: Dr. MOLNÁR ISTVÁN LAJOS.
Laptulajdonos és kiadó: BITTERMANN NÁNDOR.

NYILTTÉR.*

A „Bácska“ 57. számában a bezdáni kölesönös segélyező-egylet igazgatósága által közzétett válasz engem sérteni akaró részére felelni érdemesnek nem tartom, mert tudtam, hogy a közönség érdekében nyilvánosságra hozott cikkemet t. i. azt, hogy a pénzintézet geshäftelt, az igazgató megcáfolni képes nem lévén, iparkodni fog személyem elleni gorombaságokkal s valótlanságokkal a valót leplezni.

Mondom, erre el voltam készülve, hanem az már meglepett, hogy az egylet igazgatósága az általa kiállított s eredetben kezeim között lévő itt szöszszert közzölt okmányait is megtagadja.

Bizonylat. Mely szerint a bezdáni kölesönös segélyező-egylet részéről bizonyítattik, hogy Várongi István úr nevezett egyletben 1879. évi február 23-án 76. t. szám alatt kiállított betéti könyvecskében névleg következő összegeket helyezett el és vett ki:

*) Az e rovatban közöltéktől nem vállal felelősséget a szerk.

Betétei:
 1879. évi február 23-án betett 1500 frtot,
 1880. évi június 20-án betett 800 frtot,
 1881. évi július hó 17-én betett 1200 frtot,
 összesen 3500 frtot.

Kamat követelése:
 1879. évi zárszámadás szerint 76 frt 48 kr,
 1880. évi zárszámadás szerint 129 frt 14 kr,
 1881. évi zárszámadás szerint 159 frt 61 kr,
 összesen 365 frt 31 kr.

Kivétel tőkében:
 1880. évi szeptember 12-én 300 frtot,
 1881. évi február 6-án 200 frtot,
 összesen 500 frtot.

Kivétel kamatban:
 1880. évi szeptember 12-én 143 frt 91 kr,
 1881. évi november 27-én 121 frt 24 kr,
 összesen 265 frt 15 kr.

1881. év végén követelése:
 tőkében 3000 frt — kr,
 kamatban 100 frt 16 kr,
 összesen 3100 frt 16 kr.

Bezdán, 1882. február hó 9-én.

(P. H.) Schulez Kristóf s. k., igazgató. Molnár Ferenc s. k., egyl. könyvelő.

Ezen bizonylat által teljesen be van igazolva az, hogy Váronginak 1881. év végén 3100 frt 16 krajcárja 6% betétként kezelte a bezdáni kölesönös segélyző-egylet által.

Egyezség. Mely alólított helyen és napon a bezdáni kölesönös segélyző-egylet, mint szövetség igazgatója között egyrészt, Várongi István bezdáni lakos, földesgazda között másrészt, utóbbinak a zombori kir. törvényszék 7534. p. 1887. számú végzésével bíróság megsemmisített 76. számú 3000 frt tőke és 100 frt 16 kr kamattal szóló betétkönyvecskéje alapján több nevezett egylet ellenében fenálló és Henneberg Sándor zombori ügyvéd urnak idecsatolt és 1888. évi június hó 18-áról kelt levele szerint beperesített követelése ügyében a következőkben jött létre:

1. Várongi István köteles az általa fennevezett ügyvéd által a zombori kir. törvényszéknél 3100 frt 16 kr tőke s jár. iránt a bezdáni kölesönös segélyző-egylet, mint szövetség ellen indított perét azonnal beosztatni és beleegyezését adja abba, hogy bitelező egylet neki a fenti betétkönyvecske alapján fenálló követelése és ennek kamatai fejében o. é. 3472 frt 16 krt, azaz háromezernegyyszázhetvenkét forint 16 krt fizessen, kötelezőleg kijelentvén, miszerint ezen összeggel összes követelésére nézve kielégítve lévén, nevezett egylet irányában senminemű követelése nincs.

2. Ezen egyezséget a bezdáni kölesönös segélyző-egylet elfogadja s kötelezi magát az o. é. 3472 frt 16 krt, azaz háromezernegyyszázhetvenkét frt 16 krt f. évi június hó 28-án megfizetni. Kelt Bezdánban 1888. évi június hó 24-én. Előttünk együttesen jelenlévő tanuk előtt ezen egyezség tartalma felolvastatott, megmagyaráztatott és kiállító által jól megértve és elfogadva aláíratott. Várongi István s. k. Csirszka Konrad s. k., igazgató. Tanuk: Tóth János s. k. Győri György s. k.

Ezen egyezség igazolja azt, hogy Váronginak 1888. évi június hó 28-án a bezdáni segélyző-egylet 3100 frt 16 kr és ennek 1882. évi január 1-től járó összes 6% kamatai fejében csak 3472 frt 16 krt fizetett ki; igazolja továbbá, hogy Várongi 1882. évi április 16-án — mi különben is abszurdum — nem egyezett abba, hogy tőkéje az egyletnél kamat nélkül elheverjen, mert különben az egyezségre szükség nem lett volna, lévén Váronginak csak 3100 frt 16 kr tőkekövetelése; végre igazolja, hogy Várongi 1887. évi december 17-től kezdve 1888. évi június hó 18-ig eredménytelenül kérte betett pénzét az egylettől s akkor perelt s minthogy a per jogerős befejezését folyó év vége előtt nem remélhette, azért számította a kamatokat az év végéig. Miután pedig mindenki tudja azt, hogy a pénzintézeteknél a betétek tőkésítettek, mi a bizonylat szerint a bezdáni segélyző-egyletnél is megtörténik; így kénytelen vagyok az egylet vezetőire azt mondani, hogy vagy nem tudnak számolni, vagy akarva rosszul számolnak, mert hogy 3100 frt 16 kr 1882. évi január 1-től félévenként tőkésített 6% kamatokkal 1888. év végéig 4689 frt 02 krt tesz, az elvitázhatatlan tény.

Váronginak ezen 4689 frt 02 krhoz elvitázhatatlan igénye lévén, az neki a kir. törvényszék által megítélve lett volna, mert a kir. törvényszék bizonyára nem vette volna figyelembe az egylet azon naiv állítását, hogy 3100 frt 16 kr. betét 1882. évi január 1-től kamat nélkül elhevert. Ha az egylet Váronginak 3100 frt 16 kr. betétjét 1882. évben felmondotta s azt Várongi fel nem vette, úgy az egylet kötelessége lett volna a 3100 frt 16 krt azonnal bírói letétbe helyezni, hol az 4%-ot jóvedelmezett volna, de a pénzt megtartani s tovább kamatoztatni azzal geschäftelni, olyan nincs!

Miféle pénzintézet az, hol a betevőket, ha betéti könyvük elveszett, vagy egyéb okból betétüket fel nem vehetik, tőkéjüket kamataitól holmi jegyzőkönyvek felvétele által megfosztani iparkodnak!... nem geschäftelő pénzintézet az? Az igazgatóság ezen válasza által nemcsak hogy megerősítette, de azt is beigazolta, hogy a geschäftelést többször és rendszeresen üzi. És még ok akarnak engem a tisztességről leckéztetni! mondván, hogy én Várongit igazságtalan és jogtalan perelésre hajtottam. Hiszen ha Várongi nem perel, akkor az egylet még most sem fizetett volna egy krajcárt sem. Mert hogy az egylettől a betevők és részvényesek pénzeiket csakis perrel kaphatják ki, azt igazolja azon körülmény, hogy Várongit 1887. évi december 17-től — mit az egylet maga elismer — a perlésig, azaz 1888. évi júniusig ígérettel huzták-vonták. Egyébiránt mások is, többek között dr. Czvetkovits ügyvéd is tudják, hogy az egylet csak per után szorítható a fizetésre. Elhibezte az egylet, hogy az általam Várongi nevében ellenük indított per, nekem 1216 frt 86 krnak 3%-át sem jóvedelmezte; holott az egylet ezen per folytán 1216 frt 86 krt — de hát legyen a 6% kamat csak a fizetés napjáig, 1888. június 28-ig véve — 1123 frt 16 krt gombolt be. És ezt, Várongi tudatlanságát figyelembe véve, az egylet tisztán nagylelkűségből tette!...

Köztudomású dolog az, hogy a perveztes fél a bíróság megítelt perköltéseket megfizetni tartozik. Ha tehát Várongi az egylet által ellene indított pereket el-

vesztette, úgy meg is kellett a bíróság megállapított perköltéseket fizetnie.

Ezen perekből folyólag tehát nem lehet és nem szabad, hogy legyen az egyletnek másféle követelése. Hogy én Várongitól ezen perekben bíróság megállapított perköltéseket begomboltam, az nagyon természetes, miután az egylet nekem egy perében sem, melyben őt képviseltem, előleget vagy külön honoráriumot nem adott. Ez tisztességes keresetem és nem geschäftelés volt. Én az egylet nehány pereiben évek előtt képviseltem ugyan, de megválasztott ügyvédje nem voltam, mert velem egyidejűleg más ügyvéd is kapott munkát az egylettől. Engem soha sem értesített az egylet arról, hogy közgyűlés vagy igazgatóság egyleti ügyvédnek megválasztott, valamint arról sem, hogy „kigolyóztak“, sőt az egylet két perét még hónapok előtt is védtem, ha tehát „kigolyóztak“, ez rám nézve csak megtisztelés, mert ezek után éppen nem tartom tisztelgetnek náluk egyleti ügyvéd lenni.

Miután így az egylet által kiállított okmányokkal beigazoltam, hogy a bezdáni kölesönös segélyző-egylet Várongi ügyfelem kárára geschäftelt és hogy ezen geschäft eredményét t. i. 1216 frt 86 kr, vagy am jó, 1123 frt 16 krt begombolta, még mindig azon kérdést teszem, milyen címen lesz ezen mellékjövedelem elkönyvelve, vagy kiknek lesz az kiosztva?

És ezzel a vitát részemről bezárom.

Zomborban, 1888. évi július hó 30-án.

Henneberg Sándor.

HIRDETÉSEK.

Pályázat.

Rém községben (Bács-Bodrogh vármegyében) magyar-német tannyelvű róm. kath. kántortanítói állomásra f. é. szeptember hó 20-ig pályázat hirdetik. Ezen állomás évi javadalma: kézpénzben 450 frt havi előleges részletekben, három öl puha tűzifa, két öl szalma, a község-háznál két szoba, egy konyha és kamrából álló, csupán saját használatra való szabad lakás 350 [ ] öles házi kert és 700 lélek után az anyae gyháznál dívó stolaris jövedelem. A megválasztandó köteleztetik a hat évi tanfolyamu osztályt magyar és német nyelven tanítani, valamint az ismétlő iskolát is külön díj nélkül vezetni. Ünnepek és vasárnapokon az isteni szolgálatnál kántori teendőket végezni. A választás napján, mely a fennebbi határnap, a pályázók megjelenése szükséges. A kellőleg felszerelt folyamodványok főtiszt. dr. Csicsáky József, post-plébános és kerületi tanfelügyelő urhoz küldendők Bács-Almásra.

Ad 1209. sz. Hódságh község előjárósága. kig. 1888.

Hirdetmény.

Hódságh község tulajdonát képező nagyvendéglő épület, bor- s pálinkamérsi jognak 1889., 1890. és 1891. évekre leendő bérbeadására, miután az első árverés eredményre nem vezetett, újabb határidővel 1888. évi augusztus 5-iki esetleg 12-iki délutáni 3 órája jelöltetik meg, mely időre bérteni szándékozók ezennel meghívatnak.

Hódsághon, 1888. július 28.

Dux Károly,
jegyző.

Menrath Ferenc
közs. bír.

Hirdetmény.

Van szerencsém a helybeli és vidéki n. é. közönséget tisztelettel értesíteni, hogy a fényét vesztett, vak vagy foltos, bármily nagyságu tükröket jutányos ár mellett ismét helyreállítok.

Egyben ajánlom dúsan felszerelt üveg, lámpa és porcellán raktáramat becses figyelmükbe. Üveges munkálatok olcsón és alaposan eszközöltetnek.

Tápay Ágoston
üveges Zomborban,

3-1 Szent-Háromság-tér, Tárcazi Mór ur házában.

Zombor, 1888. Bittermann Nándor könyv- és könyvnyomtatásból.

271. sz.

1888.

Árverési hirdetmény.

Alólított kir. bir. végrehajtó ezennel közhírré teszi: miszerint a palánkai kir. járásbírósnak 1886. évi 4353/p. számú végrehajtást elrendelő és a palánkai kir. járásbírósnak 1886. évi 4353/p. számú kiküldő végzése folytán a bukini I-ső segélyszövetkezet végrehajtató részére Tillinger Mihály tovarisovai lakos végrehajtást szuevedő ellen 500 frt o. é. tőke s járuléka iránt kielégítésképen bíróság lefoglalt és 520 frtra becsült ingóságokra a palánkai kir. járásbírósnak 1888. évi 1990. számú végzésével 500 frt tőke, ennek 1884. évi augusztus hó 24 ik napjától járó 6% kamatai, 4% irásdíj s eddig összesen 132 frt 55 krban megállapított költségek iránt a további kielégítési végrehajtás elrendeltetvén. Ennek folytán az 1881. évi LX. t. c. 102 §-a értelmében Mezey Károly ügyvéd végrehajtató képviselő szóbeli jelentkezésre a felvett végrehajtási jegyzőkönyv alapján végrehajtató, foglaltatók s felülfoglaltatók javára is, a mennyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett t. c. 103. §-ára, az árverésnek Tovarisován végrehajtást szuevedő lakásán leendő megtartására határnapul 1888. évi augusztus hó 7-ik napjának délelőtti 8 órája kitűzetik, a mikor a bíróság lefoglalt lovak, kocsik, tehén és téglá legtöbbet ígérőnek, az idézett t. c. 108. §-ában megállapított feltételek mellett kézpénzért, szükség esetén a becsáron alul is el fognak adatni.

Egyszersmind felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi igénybejelentéseiket a felhozott t. c. 111. és 112. §§-ai értelmében az árverés kezdetéig alólított kiküldött végrehajtónál vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak, különben a később beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják.

Kelt Palánkán, 1888. évi július hó 25. én.

Haba István,
kir. bir. végrehajtó.

4343. sz.

tkvi 1888.

Árverési hirdetmény.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Gerencsér Károly és neje szül. Plichta Teréz végrehajtatóknak özv. Auth Béláné sz. Hieng Anna végrehajtást szuevedő elleni 100 frt tőkekövetelés: járuléka iránti végrehajtási ügyében a zombori kir. törvényszék (a zombori kir. járásbírósnak) területén levő, Zomborban fekvő, a zombori 2040. sz. tjkvben özv. Auth szül. Hieng Anna nevében álló A. † 6141. hr. 610/2 ö. i. sz. ház és 113 [ ] öl beltelekre az árverést 720 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1888. évi augusztus hó 16-ik napján délelőtti 9 órakor ezen kir. törvényszék árverési termében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becs. árának 10% át, vagyis 72 forintot kézpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november hó 1. én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Zomborban, 1888. évi június hó 4-én.

A zombori kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

269. szám.

1888.

Árverési hirdetmény.

Alólított kir. bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, miszerint a palánkai kir. járásbírósnak mint telekkönyvi hatóságnak 1888. évi 377/tkvi számú végrehajtást elrendelő és a palánkai kir. járásbírósnak mint telekkönyvi hatóságnak 1888. évi 377. számú kiküldő végzése folytán a palánkai kir. kincstári uradalom végrehajtató részére Tovarisova községe végrehajtást szuevedő ellen 171 frt o. é. tőke s járuléka iránt kielégítésképen bíróság lefoglalt és 810 frtra becsült ingóságokra a palánkai kir. járásbírósnak mint telekkönyvi hatóságnak 1888. évi 1357/tkvi számú végzésével 171 frt tőke s eddig összesen 57 frt 71 krban megállapított költségek iránt a további kielégítési végrehajtás elrendeltetvén. Ennek folytán az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében a zombori kir. kincstári ügyész végrehajtató képviselő írásbeli jelentkezésre az 1357/tkvi számú végrehajtási jegyzőkönyv alapján végrehajtató foglaltatók s felülfoglaltatók javára is, a mennyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett t. c. 103. §-ára, az árverésnek Tovarisova község-házánál leendő megtartására határnapul 1888. évi július hó 30-ik napjának délelőtti 8 órája kitűzetik, a mikor a bíróság lefoglalt vízi feeskendő, vízihordó kocsik és tűzmentes szekrény legtöbbet ígérőnek, az idézett t. c. 108. §-ában megállapított feltételek mellett, kézpénzért, szükség esetén a becsáron alul is el fognak adatni.

Egyszersmind felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez tartanak jogot, hogy elsőbbségi igénybejelentéseiket a felhozott t. c. 111. és 112. §-ai értelmében az árverés megkezdéséig alólított kiküldött végrehajtónál vagy írásban beadni, avagy pedig szóval bejelenteni tartoznak, különben a később beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják.

Kelt Palánkán, 1888. évi július hó 18. án.

Haba István,
kir. bir. végrehajtó.